

RIJEČ VIŠE: Koncert Crnogorskog simfonijskog orkestra na sceni CNP-a

Zrelost i vjera u sopstveni kvalitet

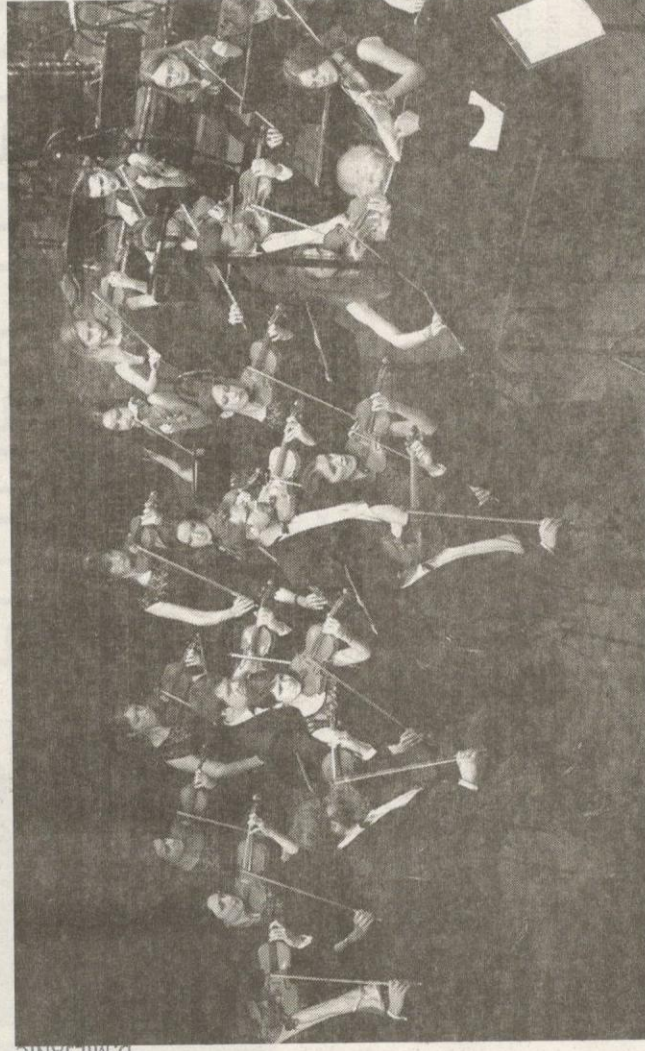
Predvođen maestrom Grigorijem Kraskom, naš orkestar je izveo ranoromantičarsku „Simfoniju br. 4“ Roberta Šumana i poznoromantičarsku simfonijsku poemu „Til Ojlenšpigel“ Riharda Štrausa, pokazavši kroz sve interpretativne parametre sverastuću zrelost sa svakim novim nastupom

PODGORICA - Da su reprimena izvođenja djela jednako važna kao i premijerna izdanja kojima se obogaćuje i širi repertoar, pokazao je preksinoćni nastup Crnogorskog simfonijskog orkestra u CNP-u.

Predvođen maestrom Grigorijem Kraskom, naš orkestar je još jednom izveo dva ostvarenja - ranoromantičarsku „Simfoniju br. 4“ Roberta Šumana i poznoromantičarsku simfonijsku poemu „Til Ojlenšpigel“ Riharda Štrausa, pokazavši kroz sve interpretativne parametre sverastuću zrelost sa svakim novim nastupom.

Simfonija 4

Ono što reprimno izvođenje Šumanove „Simfonije broj 4“ razlikuje od prethodnih jesu brojni detalji poput izvršno obojenog pratećeg (ležećeg) tona nad vodećom melodijom na samom početku djela, nadahnuće izvrsno organizovanog vitalnog dinamičkog plana, kao i sugestivnije vođenje tematskih linija. Za razliku od klavirskih

D. MILJANIĆ

INTERAKTIVNA ATMOSFERA: Koncert Crnogorskog simfonijskog orkestra na sceni CNP-a

ciklusa ili pojedinih simfonija koje upućuju na vanmuzički sadržaj i inspiraciju, ova simfonija spada u red djela apsolutne muzike. Ipak, povezani stavovi ukazuju na kompozitorovu ideju da djelo nazove „simfonijskom fantazijom“, što se i dalo osjetiti tokom izvođenja crnogorskih simfoničara. U od-

Til Ojlenšpigel

I u nastavku programa, u „Tilu Ojlenšpigelu“, simfonijskoj poemi koja stoji u predvorju novog vremena - modernizma, ansambl je iskazao značajan interpretativni progres. Jedan od težih zadataka u ovoj partituri jeste pravovremeno „uvezivanje“ nastupa solista i orke-

starskih grupa, kao i precizna artikulacija kojom u zvuku treba dočarati karakterne osobine glavnog protagonistice poput dosjetljivosti i duhovitosti. Socijalistički nastupi naših muzičara su ovu „priču“ živopisno retorički povezivali, a uvjerljivo su ostvarivani mnogobrojni dijalozi među sekcijama, kao i sveukupno muziciranje kompletnog ansambla. Maestro Krasko je vješto preobražavao dvije teme koje su se provlačile kroz nizove muzičkih epizoda. On je stvarao jednu interaktivnu atmosferu među muzičarima ansambla koja je dovela do ubjedljivog epiloga „Vragolija Tila Ojlenšpigela“, nakon kojeg je uslijedio bis na kojem je odsviran „Rakoci marš“ Hektora Berlioz. Ono što se tokom interpretacija djela sve vrijeme nametalo jeste daleko veće samopouzdanje (godinama građeno na čvrstim temeljima) i s pravom veća vjera u sopstveni kvalitet, koje prepoznaje publika kako u Podgorici, tako i na brojnim gostujućim koncertima Crnogorskog simfonijskog orkestra. **Vanja VUKČEVIĆ**